

मराठी – Marathi

काय शक्य आहे...

करून जॉन Shortell

कॉपीराइट © 2004 ते 20 21

ही एक अशी कथा आहे जी तुम्हाला आश्चर्यचकित करेल आणि प्रत्यक्षात जे घडले ते स्वीकारण्यासाठी तुम्हाला संघर्ष करावा लागेल. आपण एक अनुभव असेल, तर " सारखे चमत्कार " घटना स्वतः ला , एक किंवा केले साक्ष , आता आपण एकटे नाही आहेत आणि ते मला माहित आहे ' ते बोलणे ठीक आहे. यापैकी बरेच चमत्कार घडतात आणि लोक त्यांच्या आजूबाजूच्या लोकांच्या वृत्तीमुळे त्यांना काढून टाकतात. मला एका आईने आशीर्वाद दिला ज्याने चमत्कारांवर विश्वास ठेवला आणि माझ्यामध्ये ते

वाढवले.

या नोंदविलेल्या ' टी फक्त एक गोष्ट, तो ' आपण काहीही आपल्या स्वतः च्या जीवनात शक्य आहे हे जाणून घेण्याची संधी आहे. कथेद्वारे मी काय शिकलो आणि मी या कौशल्यांचा सराव आणि विकास कसा करू शकलो याबद्दल बोलू , जे मला वाटते की आपल्या सर्वांमध्ये आहे.

मला फक्त काय आवश्यक आहे याचा अंदाज लावला नाही , जरी माझ्या आयुष्याच्या सुरुवातीला मी मला अंतर्ज्ञानीपणे माहित असलेल्या गोष्टींवर विश्वास ठेवला आणि वयाच्या 28 व्या वर्षी मी ही कौशल्ये सक्रिय प्रशिक्षण , सराव आणि विकसित करण्यास सुरुवात केली की ही कथा केवळ शक्य नव्हती , परंतु कदाचित, कदाचित, अगदी अपरिहार्य . माझा हेतू आपल्याला दर्शवू आहे की आपण या शिकण्यासाठी आणि पर्वा न करता आपल्या जीवनात बदल तयार करू शकता परिस्थितीत आपण स्वतः ला शोधू .

जर तुम्हाला तुमच्या जीवनावर आणि परिस्थितीवर पुन्हा नियंत्रण मिळवण्यात स्वारस्य असेल तर वाचा आणि माझ्याशी संपर्क साधा जेणेकरून आम्ही तुमच्यासाठीही प्रक्रिया सुरू करू शकू. जर आधीच आहेत नियंत्रण सर्वकाही आणि तो झपकन नाहीशी आहे आपण नंतर आपण मला सारखे आहेत. मी येथे जे काही देत आहे त्यासारखे मी काही शोधत नव्हते , कारण मी आधीच यशस्वी झालो होतो आणि माझ्या आयुष्यात आधीच लहान चमत्कार घडवत होतो. काय मला कळले आहे की मी तेव्हा मला देण्यात आली काय 28 सक्षम दि नक्की मी काय करू सहज शिकविण्याची गरज आहे इतरांना मला. जास्त माझे जीवन मी या बद्दल चर्चा करणार करण्यासाठी इतरांना ते मान्य किंवा मी शेअर होते काय माहित होते की, एक ठिकाणी नाही. हे कदाचित तुम्ही देखील. आपल्यापैकी काहींना, आपला धडा म्हणजे आपल्याला आधीच माहित असलेल्या गोष्टी इतरांशी शेअर करणे चांगले बनणे. तुमच्यासाठी ही माहिती स्वतः शिकणे ही प्राथमिकता आहे .

जे तुमच्यासाठी आहे ते मी तुम्हाला आश्वासन देतो की तुमच्यासाठी येथे मूल्य आहे जरी बर्फ तोडणे ज्या गोष्टी आम्हाला अशक्य वाटल्या त्या प्रत्यक्षात शक्य आहेत आणि शक्यही होऊ शकतात...

ठीक आहे तर कथा अशी आहे की मी माझ्या कारच्या चाकावर झोपलो आणि एका खांब्याच्या डोक्यात गेला आणि ती संध्याकाळी अतिदक्षता विभागात गेली आणि वैद्यकीय कर्मचाऱ्यांनी मला रात्र जगण्याची अपेक्षा केली नाही. दुसऱ्या दिवशी मला माझ्या फुफ्फुसांचे 1.50 आणि इतर काही अवयव बाहेर काढायचे होते . 2.5 दिवसांनंतर मी शस्त्रक्रिया न करता रुग्णालयातून बाहेर पडलो.

तर

काय शक्य आहे जेव्हा

- मला माझा स्वतःचा हेतू माहित आहे
- माझा स्वतःवर विश्वास आहे की मी माझ्या उत्कटतेने आणि अंतःकरणाच्या इच्छेचे पालन करण्यास तयार आहे आणि मी माझ्या स्वतःच्या संवेदनशीलता आणि प्रेरणांना महत्त्व देतो

कार अपघातापूर्वीचे जीवन

मीटर y संपूर्ण जीवन मी लोक स्वतःला आणि त्यांच्या आतील अंतर्ज्ञान विश्वास मदत होईल माहित. मी लोकांना एक व्यवसाय सुरू केला की ते कोठून आले आहेत, ते कोठे जात आहेत आणि ते येथे का आहेत, स्वतःला आध्यात्मिकरित्या समजून घेत आहेत. मी 1987 पासून हा अर्धवेळ शिकवत होतो .

हा आध्यात्मिक व्यवसाय वाढवण्याऐवजी मी विचलित झालो आणि दुसरा व्यवसाय सुरू केला . जेव्हा माझा व्यवसाय वाढत होता आणि तो खरोखरच बंद होत होता कारण मी माझ्या आरोग्यावर परिश्रमपूर्वक काम करताना लोकांना त्यांच्या आरोग्यासाठी मदत करण्यावर लक्ष केंद्रित केले होते. मी आश्चर्यकारकपणे शक्तिशाली पौष्टिक पूरक आहार घेत होतो आणि माझे परिणाम सर्वासह सामायिक करत होतो (जे कदाचित या पूरकांचा परिणाम म्हणून) .

मी गोष्टी या पूरक घेऊन सुरू होते होती माझे शरीर बदलत सुरू. मी बऱ्याच दिवसांपूर्वी शिकलो जेव्हा कोणी पूरक आहार घेत आहे आणि त्यांना काही फरक जाणवत नाही तर पूरक त्या व्यक्तीच्या गरजेसाठी अपुरे असू शकतात . लोक पाहणे बदल राहतात, आणि पाहा आवडते त्यांना दर्शन त्यांच्या आरोग्य आणि सुटका पुन्हा डिंग वेदना स्वतः च्या, ते फक्त स्वीकार, फार मला प्रेरणा होते आले होते. मी माझे आयुष्य बहुतेक दुःखात घालवले होते आणि काही सोपी सत्ये कोणीही समजावून सांगू शकले नाही, जेव्हा मी ते अंमलात आणले तेव्हा माझ्या आरोग्यावर खूप फरक पडला. तेव्हाच ज्यांना मदत हवी होती त्यांना मदत करण्यावर मी खूप लक्ष केंद्रित केले.

मी स्वतः ला एक वचन दिले की जेव्हा या आरोग्य व्यवसायातून माझे उरलेले उत्पन्न दरमहा \$ 5000 पर्यंत पोहोचते तेव्हा मी लोकांना स्वतःला आध्यात्मिकरित्या आणि जीवनातील प्रवास समजण्यास मदत करण्यासाठी परत जाईन . माझे उत्पन्न दरमहा \$ 10,000 च्या पुढे वाढत गेले आणि मी माझे वचन विसरलो. माझे संपूर्ण लक्ष अधिक उत्पन्न मिळवण्यावर होते. कसा तरी मी माझ्या आजूबाजूच्या लोकांचे ऐकायला सुरुवात केली ज्यांच्या आयुष्यात फोकस पैसा होता. मला **माझ्या** आयुष्याशी काय करायचे आहे यासाठी **मी** ट्रॅकपासून दूर आहे हे मला समजले नाही .

असे किती वेळा घडते की आमचे अंतःकरण ज्यासाठी ओरडतात, दुसरे काही घडत नाही तोपर्यंत आम्ही ते थांबवतो. आज बहुतेक लोकांसाठी, हे सहसा पैशाशी संबंधित असते.

तेव्हाच ते होते

कार अपघात 29 जून 2003

मी ग्रामीण भागात त्या आठवड्याच्या शेवटी आमच्या आरोग्य व्यवसायातील नेत्यांसाठी नेतृत्व शिबीर आयोजित करत होतो. प्रत्येकजण थकलेला होता आणि रविवारी मध्यरात्री घराकडे निघाला. मी काही क्लायंटसह डिनरसाठी घरी जाताना अपॉईंटमेंट घेतल्याने मी दुपारी 4 च्या सुमारास निघालो. लिनेट (माझी तत्कालीन पत्नी), हेलन (माझी बहीण) आणि इतर काही जण आग्रह करत राहिले की माझ्याबरोबर राहण्यासाठी माझ्याबरोबर कोणीतरी प्रवास करावा. मी अगदी स्पष्ट होतो की मी एकटाच जाणार आहे.

आठवड्याच्या शेवटी आम्ही केलेल्या कामामुळे मी खरोखर आनंदी होतो. शनिवार व रविवार लोकांना त्यांच्या यशासाठी जबाबदार राहण्यास आणि त्यांच्या जीवनातील परिणामांवर त्यांचे नियंत्रण आहे हे समजून घेण्याबद्दल होते.

तीन तासांच्या प्रवासात मी एका तासाला एका शहरात पोहचलो आणि मला खूप थकल्यासारखे आणि झोपेचे वाटत होते. या शहराच्या दुसऱ्या बाजूला मी चाकावर झोपलो. वरवर पाहता कोणीतरी पाठपुरावा करत होते आणि त्यांनी सांगितले की मी विणणे सुरू केले आहे, परंतु रस्त्याच्या कडेलाच राहिलो आणि धीमे होऊ लागलो.

माझी कार येणाऱ्या रहदारीतून रस्त्याच्या पलीकडे गेली आणि जेव्हा मी रस्त्याच्या दुसऱ्या बाजूला खंदकावर आदळले तेव्हा एअरबॅग फुगली आणि मी उठलो. जेव्हा एअरबॅग फुगतात तेव्हा कार पांढऱ्या पावडरने भरते आणि म्हणून मला काहीच दिसत नव्हते. मी काही पाहू शकत नाही का मी काम करू शकत नाही.

कारण मला काहीच दिसत नव्हते, मला गाडी कुठे चालवायची याची कल्पना नव्हती आणि मी माझ्या उजव्या हाताच्या दरवाजाच्या बाजूने एक स्टंप मारला, मी डावीकडे अधिक स्टिअर केले आणि नंतर त्यात पाईपने बांध घातला (एक ड्रायवे) आणि समोरचे दोन टायर फुटले. मी नंतर माझ्या उजवीकडे गेट पोस्ट मारली आणि आणखी डावीकडे वळलो. मला वाटले की गाडी एका मोठ्या तटबंदीच्या बाजूने जात आहे. हा एक खोल "व्ही" नाला होता. मी त्या नाल्याच्या तळाशी होतो.

एअरबॅगची धूळ आता माझ्यापुढे येणारा विजेचा खांब माझ्यापुढे येण्याइतपत कमी झाला होता... खूप वेगाने. मी दूर जाण्याचा प्रयत्न केला आणि कारने स्टीयरिंग व्हीलला अजिबात प्रतिसाद दिला नाही (मला नंतर कळले की टायर फुटले होते).

ज्या क्षणी मी ध्रुव वर येताना पाहिले, माझे आयुष्य माझ्या डोळ्यासमोरून चमकले. मी लिनेट (तत्कालीन पत्नी) आणि अंबर (3 वर्षांची मुलगी) आणि माझा उद्देश पाहिला आणि मला माहित होते की ही मरण्याची वेळ नाही.

मी माझ्या देवदूतांना ठामपणे सांगितले
"हे नाही, माझी वेळ नाही!"

मी हे म्हटल्याच्या क्षणी, पांढरा प्रकाश कार वरून आला आणि मला भोवती घेरले आणि मला संरक्षक उर्जेच्या कोकूनमध्ये गुंडाळले. त्याच वेळी मला कारला खांबावर धडक देण्याचे आणि त्यात माझ्याबरोबर विश्रांती घेण्याचे दर्शन देण्यात आले आणि नंतर मी कारच्या पुढच्या बाजूला दोन माणसांना मदत करत फिरलो, एक माझ्या दोन्ही बाजूंनी. मला माहित आहे की मी ठीक आहे.

मी ठीक झालो आहे हे जाणून मी आराम केला आणि अपघातात शरण गेलो. **मला अजिबात भीती नव्हती आणि पूर्णपणे विश्वास ठेवला.**

मी संपूर्ण वेळ जाणीवपूर्वक राहिलो आणि कार विश्रांती घेत असताना मला माहित होते की माझ्या छातीची दुखापत गंभीर आहे परंतु मी कधीच परवानगी दिली नाही, अगदी एका सेकंदाच्या भागासाठीही, मी मरणार असा कोणताही विचार केला नाही. मी माझ्या आध्यात्मिक मदतनीसांच्या चमूकडून मला मिळालेल्या दृष्टीवर विश्वास ठेवला ज्याने मला अपघातापासून दूर जाणे आणि ठीक आहे.

कारने कारच्या पुढच्या मध्यभागी असलेल्या खांबाला (पोलिसांनी अंदाजे 85 किमी/तास) धडक दिली आणि नंतर विश्रांती घेतली. माझ्या मागच्या व्यक्तीने सांगितले की मी खांबामध्ये वेग वाढवला. वरवर पाहता असे घडते कारण लोकांना हे समजत नाही की त्यांनी ब्रेकवर नाही तर एक्सीलरेटरवर ढकलले आहे.

गाडी विश्रांतीसाठी आली आणि माझ्या फुफ्फुसात हवा येण्यासाठी मी खूप संघर्ष केला. हे वाऱ्यासारखे होते (नंतर मला कळले की माझे फुफ्फुसे रक्ताने भरत आहेत).

कुठेही रक्त नव्हते. खरं तर मला अपघातातून मिळालेला एकमेव कट माझ्या उजव्या नडगीवर एक छोटासा कट होता जो फक्त एक सेंटीमीटर रक्ताचा होता.

दोन माणसे धावत माझ्या गाडीच्या बाजूने आली आणि मी ओरडले की कारला आग लागली आहे (एअरबॅगमधून धूळ धूर दिसत होती) त्यांनी कारचा दरवाजा उघडण्याचा प्रयत्न केला आणि विजेच्या धक्क्यांमुळे ते मागे फेकले गेले.

आम्हाला वाटले की कार कारच्या बॅटरीने विद्युतीकृत झाली आहे.

मी आता लहान श्वास घेण्यास सक्षम होतो.

मी कन्सोल आणि माझ्या मोबाईल फोनमध्ये \$ 700 ची रोख रक्कम सहजतेने पकडली.

त्यांनी दरवाजा उघडण्याचा बराच वेळ प्रयत्न केला जोपर्यंत त्यांना ड्रायव्हर्सचा दरवाजा उघडत नाही तोपर्यंत दरवाजाच्या वरच्या बाजूस बोट लावून जेथे ते दाबले होते आणि नंतर त्यांनी ओढले. संपूर्ण वेळ जेव्हा त्यांनी दरवाजा धरला होता तेव्हा त्यांना विजेचे झटके येत होते. गाडीवरील प्रत्येक पॅनल बकल झाले होते. गाडी थोडीशी लहान होती! खड्ड्यातील स्टंपमुळे चालकांचा दरवाजाही खराब झाला होता.

एकदा दरवाजा उघडल्यावर ते म्हणाले की कोणत्याही धातूच्या भागाला स्पर्श करू नका. म्हणून मी अत्यंत काळजीपूर्वक इंच-इंच हलवत फिरलो आणि स्वतःहून बाहेर पडलो. त्या दोघांनी प्रत्येकी एक हात घेतला आणि मला गाडीच्या पुढच्या बाजूला नेले मी बसलो होतो. हे मला घडलेल्या दृष्टीप्रमाणेच घडले.

मला माझ्या हृदयात माहित होते की जर मी झोपलो तर मी मरणार. मला ठाऊक होते की मी बसून राहिलो तर मी ठीक होईल. मी माझे गुडघे वर ठेवून बसलो आणि माझे हात माझ्या छातीला धरून आणि माझे डोके पुढे झुकले. ज्या क्षणी मी बसलो त्या क्षणी मी माझ्या शरीरात उर्जा भरण्यास सुरुवात केली आणि माझ्या मनामध्ये आधीच्या तुलनेत स्वतःची दुरुस्ती करताना प्रत्येक गोष्ट दिसली. प्रत्येक सेकंदाला मी माझ्या शरीराच्या पुनर्बांधणीच्या कामावर लक्ष केंद्रित केले होते.

सगळीकडे गाड्या थांबल्या होत्या.

एकाधिक टक्कर अपघातात एअरबॅग अप्रभावी असतात, कारण ते पहिल्या प्रभावासह तैनात करतात, जे माझ्या परिस्थितीत खंदक होते आणि जेव्हा मला गरज होती तेव्हा नाही. जेव्हा मी खांबावर आदळले तेव्हा एअरबॅग निरुपयोगी होती (खरं तर तिथे स्टीयरिंग व्हीलमधून बाहेर पडलेले बोल्ट होते जेथे मी ते मारले).

हिवाळ्यातील रविवारची संध्याकाळची 5 वाजली होती, अजूनही थोडासा हलका पण थंड होता, ढगाळ वारा वाहत होता.

लोक धावत आले.

माझ्या शेजारी एक बाई आली आणि म्हणाली ती नर्स आहे. तिने मला अनेक प्रश्न विचारले, जे मला आठवत होते की मी ठीक आहे पण खूप दुखापत झाली होती आणि श्वास घेण्यास त्रास होत होता.

उबदारपणासाठी कोणीतरी माझ्याभोवती चांदीचा "स्पेस ब्लॅकेट" ठेवला. माझ्या पाठीवर थंड वारा वाहत होता.

लिनेट माझ्या मागे सुमारे एक तास प्रवास करत होती म्हणून मला माहित होते की मला तिला रिंग करणे आवश्यक आहे. मला अजून माहित होते की ती अजून मोबाईल रेंज मध्ये नव्हती. तिच्या कारमध्ये अंबर, एप्रिल (सावत्र मुलगी) आणि माझी बहीण हेलन होती जी जुळ्या मुलांसह खूप गर्भवती होती.

मी फोन केला आणि एक संदेश सोडला,
“हॅलो, फक्त तुला कळवतो की मला थोडासा प्राण आला आहे आणि ते मला तपासणीसाठी रुग्णालयात घेऊन जात आहेत. सर्व काही ठीक आहे.”

मी नंतर मायकेलला माझा एक जवळचा मित्र जो शिबिरात होता आणि ज्या गावात मी राहत होतो तिथे फोन केला जे फक्त 10 मिनिटांच्या अंतरावर होते.

मी फोन केला आणि म्हणालो,
“मायकेल मला एक गंभीर कार अपघात झाला आहे आणि मला तुमच्या मदतीची गरज आहे. लिनेट लवकरच इथे असेल आणि ती इथे आल्यावर मला तुझी गरज आहे, मी अशा आणि अशा बंद आहे. ”

मायकेल सुमारे 10 मिनिटांत घटनास्थळी आला

मी मायकेलला त्या दोघांना शोधायला सांगितले ज्यांनी मला कारमधून बाहेर काढले कारण मला त्यांचे आभार मानायचे होते. मायकेल माझ्याकडे परत आला आणि म्हणाला की NOBODY ने कारला स्पर्श करायला हवा होता कारण मी मारलेल्या खांबाला 66,000 व्होल्ट वाहून गेले होते आणि इन्सुलेटर तुटले होते आणि 3 तारा खांबाच्या खाली आणि कारमधून बाहेर पडत होत्या. तो म्हणाला की ज्याने कारला स्पर्श केला तो कदाचित मरेल.

तो गर्दीतून फिरला आणि सर्वाना विचारले की मला माहित आहे का की हे दोन लोक कोण आहेत ज्यांनी मला बाहेर काढले. तो त्यांना सापडला नाही आणि लोकांनी सांगितले की कोणीही अपघातस्थळ सोडले नाही.

पोलीस आले आणि मला विचारले की मी कारमध्ये एकटा आहे का? मी आपोआप “नाही” म्हणालो की ते मला का विचारत आहेत याचा अजिबात विचार करत नाही. ते गेले आणि परत आले आणि मला पुन्हा

विचारले की मी कारमध्ये एकटा आहे आणि पुन्हा मी "नाही" म्हणालो. ते तिसऱ्यांदा परत आले आणि त्यांनी मोठ्या आवाजात विचारले "तुमच्याबरोबर कारमध्ये कोणी होते का?". मला समजले की ते मला का विचारत आहेत कारण ते शरीर शोधत होते. मला आश्चर्य वाटले की मी नाही म्हटले आणि आता म्हणालो "नाही, माझ्याबरोबर कारमध्ये कोणीही नव्हते".

रुग्णवाहिका आली.

रुग्णवाहिका अधिकाऱ्याने मला काही प्रश्न विचारले. त्यानंतर त्याने ठरवले की मला जवळच्या शहरातील प्रमुख रुग्णालयात जायचे आहे

रुग्णवाहिका अधिकाऱ्यांनी मला स्पाइन बोर्डवर झोपवण्याचा प्रयत्न केला. त्यांनी मला फक्त 2 सेमी मागे सरकवले होते आणि मी थांबण्यासाठी ओरडलो. वेदना अविश्वसनीय होती आणि मला माहित होते की माझ्या शरीरातील सर्व तणावामुळे ते मला कमी करू शकत नाहीत. त्यानंतर त्यांनी मला पुन्हा सरळ स्थितीत हलवले.

मला स्पष्टपणे तुटलेल्या बरगड्यापासून संरक्षण करण्यासाठी माझे शरीर घट्ट धरून ठेवावे लागले. मला माहित होते की जर त्यांनी मला भयानक काहीतरी घडेल या हेतूने मला कमी केले तर त्याचा परिणाम माझ्या मृत्यूसाठी होऊ शकतो.

माझ्या डोक्यात मी माझ्या देवदूतांना विचारले "मी काय करणार आहे?"

माझे एंजल्स म्हणाले की मला ठाम राहण्याची आणि ताब्यात घेण्याची गरज आहे आणि त्यांना काय करावे ते सांगा. माझे देवदूत मला म्हणाले, "आम्ही तुम्हाला जे सांगतो ते लोकांना पुन्हा सांगा."

म्हणून मी अॅम्ब्युलन्स माणसाला खूप ठामपणे पुनरावृत्ती केली की माझे देवदूत मला काय सांगत होते परंतु सूचना कोठून येत आहेत हे त्याला सांगत नाही,

"आम्ही हेच करणार आहोत, एक दोन पुरुष पाठीचा कणा माझ्या पाठीवर उभ्या ठेवतील आणि मी माझ्या सर्व स्नायूंना आराम करण्यास सक्षम होईपर्यंत हळू हळू जोराने जोर धरत राहू. शरीर एकत्र) आणि मी बोर्डला माझे सर्व वजन घेण्याची परवानगी देईन. जेव्हा मला आराम वाटतो आणि मी माझे स्नायू सोडले तेव्हा मी पूर्णपणे बोर्डवर झुकत असेन. मग माझ्या सिग्नलवर तुम्ही बोर्ड हळू हळू आणि सहजतेने कमी करू शकता जेणेकरून मी माझे स्नायू पुन्हा घट्ट करू नये. एकदा मी खाली केले की मग तुम्ही मला बोर्डच्या बाजूने लावू शकता. यास सुमारे 15 मिनिटे लागतील "

मी स्वतःला मानसिकरित्या एकत्र केले कारण या टप्प्यावर मला या पुरुषांवर आणि माझ्या देवदूतांवर पूर्णपणे विश्वास ठेवावा लागला. मला माहित होते की मी माझे आयुष्य त्यांच्या हातात टाकत आहे. त्यांनी हे केले आणि मी मला आणि बोर्डला कमी करण्यास सांगितले पण ते गुळगुळीत आणि मंद असावे! याला थोडा वेळ लागला. एकदा मला खाली उतरवल्यावर मी त्यांना सांगितले की मला बोर्डच्या बाजूने लावा.

त्यांनी हे केले आणि नंतर मला ट्रॉलीवर उचलले.

पुरुष पॅरामेडिक माझ्याबरोबर मागे आला.

एकदा रुग्णवाहिकेत तो म्हणाला की तो मला मॉर्फिन देणार आहे आणि मी "नाही" म्हणालो.

त्याने मला विचारले "तुला वेदना होत नाहीत का?" मी म्हणालो, "तुमच्यासारखी वेदना शक्यतो कल्पनाही करू शकत नाही, अविश्वसनीय वेदना".

"मग तुम्हाला कोणतेही मॉर्फिन का नको आहे?" त्याने विचारले.

मी उत्तर दिले "मला पृथ्वीवर आधार देणारी वेदना ही एकमेव गोष्ट आहे. मी के.एन. ओ माझ्या अंतःकरणात वाईड मी फक्त मृत्यूच्या मध्ये बंद पडणे असे अफुचा अर्क होते तर. मी के.एन. ओ वेदना वाईड मी मला पृथ्वीवर प्रवृत्ती ठेवून आहे मला मी अजूनही हेक्टर की उपस्थित ठेवणे, तन "एक भौतिक शरीर.

"जेव्हा आम्ही रुग्णालयात पोहोचतो आणि मला काय घडत आहे हे जाणण्यास सक्षम होते तेव्हा मला 'त्याच्याबरोबर रहायचे आहे' जेणेकरून मी त्यांना नक्की काय चालले आहे ते सांगू शकेन. . हे सांगून मी भविष्यात स्वतःला हे देखील सांगत होतो की मी रुग्णालयात जिवंत पोहोचेल आणि कर्मचाऱ्यांना महत्वाची माहिती देण्यासाठी तयार आहे. मी कधीच मरण्याचा विचार केला नाही . त्यामुळे पुढील काही दिवस मी सतत माझ्या भविष्याबद्दल आणि काय घडणार आहे याबद्दल बोललो. ही जाणीवपूर्वक निवड नव्हती पण माझ्या जिवंत राहण्याच्या अटळ विश्वासाचा परिणाम आहे.

{लहानपणी मी अनेकदा माझ्या पायाची बोटं खुपसत होतो आणि त्या तीव्र वेदनांनी दुखावले जात होते. एके दिवशी मी माझ्या देवदूताला विचारले की मी या प्रकारची वेदना कशी दूर करू शकतो, माझ्या देवदूताने सांगितले की "तुम्ही वेदना दूर करू शकत नाही परंतु तुम्ही ते स्वीकारू शकता, त्याच्याशी एक व्हा, हे समजून घ्या की त्याचे एक कार्य आहे." म्हणून मी स्वतःला विचार केला, दुःखाचा हेतू काय आहे? मला जाणवले की काहीतरी चुकीचे आहे हे मला सांगणे आणि माझ्या शरीराच्या त्या भागाकडे लक्ष देणे आवश्यक आहे. म्हणून मी पुन्हा माझ्या देवदूताला विचारले "वेदना माझ्या शरीरातील एखाद्या क्षेत्राचे सूचक आहे ज्याकडे लक्ष देणे आवश्यक आहे?" उत्तर "होय" असे होते.

मी मग विचारले, "म्हणून जर मी कबूल केले की वेदनांनी त्याचे काम केले आहे आणि मी आता त्या क्षेत्राकडे आवश्यक असलेल्या लक्ष्याबद्दल पूर्णपणे जागरूक आहे आणि मी आवश्यक ती कारवाई करण्यास सुरवात केली आहे, तर यापुढे वेदनांची गरज नाही?" परत उत्तर "होय" होते.

मी लहानपणी याचा सराव करायला सुरुवात केली, मला वाटते की मी माझ्या आध्यात्मिक मदतनीसांशी (देवदूतांशी) हे संभाषण केले तेव्हा मी 10 वर्षांपेक्षा जास्त वयाचा नव्हतो आणि मी वेदनांविषयी जे शिकलो ते कार्य केले. मला हातांना घालण्याबद्दल आणि उपचारांसाठी हे किती सामर्थवान आहे हे समजल्यामुळे मला उपचारांची आवश्यकता असलेल्या क्षेत्रामध्ये ऊर्जा पोहोचवण्याबद्दल समजले. मी माझ्या पायाचे बोट दाबू शकलो आणि ताबडतोब वेदनेचा संदेश स्वीकारला आणि वचनबद्ध कृती केली

- 1) वेदना संदेश स्वीकारा आणि त्याचे काम केल्याबद्दल धन्यवाद,
- 2) क्षेत्रासाठी चॅनेल ऊर्जा
- 3) पूर्णपणे विश्रांती घ्या, कोणताही विचार दूर करा की वेदना "दुखत आहे" फक्त ती एक संदेश पाठवत आहे जी आता स्वीकारली गेली आहे.
- 4) वेदना लगेच कमी होतील आणि बर्याचदा पूर्णपणे निघून जातील. }

माझ्याबरोबर असलेल्या ॲम्ब्युलन्स माणसाने सांगितले की पुढच्या छोट्या शहरापर्यंत राईड खडबडीत होती आणि मी ठीक म्हणालो.

आम्ही हळूहळू आणि सायरनशिवाय प्रवास केला (दिवे बद्दल खात्री नाही)
राईड संध आणि वेदनादायक होती.

मला प्रत्येक धक्का आणि प्रत्येक हालचाल अत्यंत वेदनादायक वाटली. मी माझे शरीर फिट, निरोगी, मजबूत आणि चांगले कसे असावे यावर लक्ष केंद्रित केले. मी माझ्या शरीराला बरे आणि पूर्ण झाल्याचे दृश्य देत होतो.

आम्ही रुग्णालयासाठी सुरू झाल्यावर थोड्याच वेळात माझा मोबाईल फोन वाजला आणि मी पाहिले की अपघात झाला तेव्हा मी जात होतो. मी म्हणालो मला फोन घ्यावा लागेल. मी तिला सांगणे आवश्यक होते

की मी येत नाही कारण ती आणि तिचे कुटुंबीय माझ्याकडे रात्रीच्या जेवणाची अपेक्षा करत होते. तो म्हणाला की तो मानेचे ब्रेस पूर्ववत करणार नाही. फोन वाजत असताना मी ते पूर्ववत करण्यासाठी खूप कठोरपणे सांगितले आणि मी माझे डोके हलवू नये असे वचन दिले तरच ते म्हणाले. मी हो म्हणालो आणि त्याने ते काढले. मी फोन घेतला आणि मी म्हणालो की मी आमची भेट घेऊ शकणार नाही आणि मला दोन आठवड्यांच्या वेळापत्रकाचे वेळापत्रक करावे लागेल आणि ती ठीक आहे. मी माफी मागितली आणि निरोप घेतला. मी अवचेतनपणे हे सेट करत होतो की मला काहीतरी जायचे आहे कारण मी **पूर्णपणे** स्पष्ट होतो की मी पुनर्प्राप्त होईन आणि एका आठवड्यात या भेटीवर येईल.

मी मोबाईल फोनवर मायकलशी बोललो.

मी लिनेट आणि अंबर सारख्याच वेळी रुग्णालयात पोहोचलो. आणि मायकेल सुद्धा त्याच्या गाडीत आला.

मी आत जात असताना मी पुरुष रुग्णवाहिका व्यक्तीला परिचारकांना माझ्याबद्दल सांगताना ऐकले, परंतु त्याने जे काही सांगितले ते स्पष्ट करू शकलो नाही. आम्ही आणीबाणी विभागात होतो.

त्यांना माझे कपडे कापून टाकायचे होते आणि मी त्यांना सांगितले की मी त्यांना माझा पोलो शर्ट कापू देणार नाही कारण मी घातलेला शर्ट माझ्यासाठी खूप महत्वाचा शर्ट होता आणि मला ते घालायचे होते. ते उतरवणे किती अवघड आहे ते त्यांनी स्पष्ट केले आणि मी म्हणालो ठीक आहे मग सुरू करूया.

ते काढताना मला खूप त्रास झाला कारण मला माझे हात उचलावे लागले आणि त्यांना भोवती फिरवावे लागले.

मला फाटलेल्या फास्या आणि फ्रॅक्चर झालेला स्टेनम होता आणि तरीही वेदना औषध नाही.

अंबर आणि लिनेट आत आले आणि अंबरने माझा हात उचलला आणि मला विचारले "बाबा तुम्ही ठीक आहात ना?"

या क्षणी प्रत्येकजण थांबला आणि माझ्या उत्तराची वाट पाहत असताना संपूर्ण शांतता होती.

मी माझे डोके फिरवले आणि मी तिच्या डोळ्यात पाहिले आणि माझ्या आजूबाजूच्या सर्व परिचारिका आणि डॉक्टरांकडे बोट दाखवत म्हणाले "हे सर्व लोक धावत आहेत का?" "होय" अंबरने उत्तर दिले.

"ते सर्व इकडे तिकडे धावत आहेत कारण या क्षणी त्यांना समजत नाही की मी ठीक आहे!"

त्या आणीबाणीच्या खोलीत तुम्हाला पिन ड्रॉप ऐकू येईल. कदाचित 15 सेकंदांसाठी कोणीही हलले नाही किंवा काहीही बोलले नाही.

अंबर हसले आणि निवांत झाले आणि आम्ही हात धरणे चालू ठेवले.

मी जाणीवपूर्वक सकारात्मक बोलण्याचा **प्रयत्न** करत नव्हतो आणि जाणीवपूर्वक माझ्या भविष्यात माझ्याबद्दल बोलण्यासारखी तंत्रे वापरत होतो, पण हे असेच घडले, बहुतेक संभाषण आणि विचार माझ्या मनात होते की मी माझ्या भविष्यात कोणाशी तरी काहीतरी करत आहे. हे काही वर्षांनंतर मला समजले नाही, की मी हेच केले होते.

मी स्वतः ला सापडलेल्या परिस्थितीबद्दल सशक्त आणि सकारात्मक बोलण्यासाठी माझी आंतरिक शिस्त निर्माण करण्यासाठी मी खूप काम केले आहे.

मी माझ्या जागरुकतेमध्ये कोणतीही नकारात्मकता येऊ दिली नाही. माझ्या आजूबाजूच्या सर्वांना माझ्या क्षेत्रात "हे असेच चालणार आहे" मध्ये आणण्याचा माझा हेतू होता. मला आत्म्याकडून प्रचंड पाठिंबा

मिळाला आणि माझ्या आजूबाजूला आत्म्यांची उपस्थिती जाणवली. मला माझ्या दृष्टीने तीक्ष्ण आणि स्पष्ट वाटले. भीतीचा पूर्ण अभाव होता. मी विश्वास ठेवला की सर्व काही ठीक होईल.

माझा विश्वास आहे की मी जे केले ते प्रत्येकासाठी शक्य आहे जरी तुम्ही देव, येशू, बुद्ध, मोहम्मद, आत्मा यावर विश्वास ठेवता किंवा जे कधीही किंवा कोणीही नाही. हे प्रत्यक्षात तुमच्या देवाशी किंवा स्वतःशी असलेल्या संबंधांची खोली आहे, ज्यामुळे तुम्ही कल्पना करता ते शक्य होते.

हे तेव्हाच घडू शकते जेव्हा आपण स्वतःला असुरक्षित राहण्याची परवानगी दिली असेल आणि स्वतःवर बिनशर्त प्रेम करण्याची परवानगी दिली असेल. हे खरोखर काहीतरी घेते, विशेषतः धैर्य.

त्यासाठी सर्व प्रतिकार सोडणे आवश्यक आहे.

{जेव्हा मी प्रतिकार करतो तेव्हा मी प्रत्यक्षात ज्या वस्तूचा मी प्रतिकार करतो त्यावर लक्ष केंद्रित करतो. माझ्याकडे जे येत आहे ते एका कारणामुळे आकर्षित झाले आहे आणि बहुतेक वेळा कारण काय आहे हे मला माहित नाही. जेव्हा मी एखाद्या गोष्टीचा प्रतिकार करतो तेव्हा मी ते अनुभवणे थांबवतो. मी ज्या गोष्टीला विरोध करत आहे तो पायाचा एक भाग आहे जो मला माझे भविष्य त्याच्या वर तयार करण्यास सक्षम करतो. जेव्हा मी ते माझ्या आयुष्यात येऊ देत नाही तेव्हा माझे आयुष्य एका होल्डिंग पॅटर्नमध्ये जाते आणि मी ज्याला विरोध करत आहे ते पुढे येत राहते.

अवचेतनपणे मी त्या अनुभवाला आकर्षित करत आहे जे मला माझ्या भविष्यात कधीतरी हवी असलेल्या व्यक्तीमध्ये वाढण्यास मदत करेल, ती व्यक्ती भविष्यातील परिस्थितीला सामोरे जाण्यास सक्षम असेल ज्यासाठी तुम्ही येथे आणि आता तयार नाही.

आपण आपल्या आयुष्यातील एखाद्या ठिकाणी किती वेळा पोहोचतो आणि स्वतःला म्हणतो "माझ्या भूतकाळातील माझ्या अनुभवामुळे मला माझ्या आयुष्यातील पुढील साहसांसाठी तयार होण्यास मदत झाली". जेव्हा मी माझ्या आयुष्यात आकर्षित झालेल्या अनुभवांना स्वीकारतो तेव्हा मी स्वातंत्र्यात आणि सहजतेने जीवनात जात आहे आणि योग्य वेळी योग्य ठिकाणी संपतो.

कधीकधी आम्ही इतरांनी आम्हाला काहीतरी करण्यास कारणीभूत ठरवलेल्या कारणाचा विरोध करतो, सहसा कारण ते त्यांचे कारण असते आणि त्यांना फायदा होतो आणि आम्हाला नाही. जेव्हा मी पाहतो, आणि नक्कीच मला सापडेल, विशिष्ट अनुभव घेण्याचे माझे कारण, मग मी अनुभव स्वीकारतो आणि प्रतिकार करणे थांबवतो.

कधीकधी मी प्रतिकार करतो कारण मी माझ्या मोठ्या उद्देशाबद्दल स्पष्ट नाही आणि हे मला अंधारात ढकलण्यासारखे आहे जेव्हा मी काहीही पाहू शकत नाही आणि मला समोर काय आहे हे माहित नसते. याचा विचार करा ... जेव्हा मला माहित नाही की माझ्या समोर काय आहे तेव्हा मला अधिक हळूहळू पुढे जायचे आहे पण जर मला माहित आहे की माझ्या समोर काय आहे आणि अंधार आहे तर मी अधिक आत्मविश्वासाने पुढे जाऊ शकेन.

जेव्हा मी एका अनुभवावर प्रतिबिंबित करतो जो मला सामर्थ्याने हाताळला गेला आहे आणि मी स्वतःला विचारतो "या क्षणासाठी मला कशासाठी तयार केले?" मग मला प्रेरणा मिळेल जी मला समजून घेण्यास, पाहण्यास, जाणून घेण्यास आणि अनुभवण्यास मदत करेल की या पूर्वीच्या अनुभवामुळे मी आता ज्या अनुभवावर प्रतिबिंबित आहे त्याबद्दल मी कसे तयार झाले.

मी ही सामग्री शिक्षण गेले आहेत अनेक दशके आणि काम **तो जिवंत** .}

अंबर्सचा हात धरून आणि लिनेटशी बोलत असताना मी थोडा वेळ तिथेच पडलो.

एका क्षणी मला आणीबाणीच्या खोलीच्या एका बाजूला चाक लावली गेली आणि ट्रॉलीच्या दोन्ही बाजूला माझ्यावर दोन परिचारिका उभ्या होत्या. ते एकमेकांशी बोलत होते आणि एक म्हणत होता की तिला गर्भवती होण्यात त्रास होत आहे. मी ऐकत होतो आणि म्हणालो "मी तुम्हाला यात मदत करू शकतो!" ते दोघेही खूप धक्कादायक दिसत होते! मी स्पष्ट केले की मी आश्चर्यकारक आरोग्य उत्पादने आणि उत्तम वैयक्तिक काळजी उत्पादने वितरीत करतो जी कदाचित तिला मदत करू शकतील. मी स्पष्ट केले की ही अशी उत्पादने आहेत जी माझ्या शरीराला स्वतःला पुन्हा तयार करण्यास मदत करतात आणि ही सामान्य उत्पादने नाहीत. मी तिच्या शरीरातून विष काढून टाकण्याचे महत्त्व आणि अधिक आत घालणे थांबवण्याचे महत्त्व सांगितले. मी स्पष्ट केले की अनेक वैयक्तिक काळजी उत्पादनांमध्ये संभाव्य हानिकारक घटक असू शकतात. मी हे देखील स्पष्ट केले की आमच्या अन्नात पोषण सारखेच स्तर नाही जे एकदा होते.

मी स्पष्ट केले की या जोडप्यांना सुरुवात केल्यानंतर अनेक जोडपी यशस्वीरित्या गरोदर राहिली आहेत आणि त्या जोडप्यांना वाटले की कदाचित अशी उत्पादने आहेत ज्यामुळे फरक पडला. म्हणून मी तिला माझा फोन नंबर दिला आणि सुचवले की तिने मला काही दिवसात फोन करा आणि मी तिच्यासाठी उत्पादनाचे आयोजन करेन. मी हे असे केले की मी फक्त घरी जाण्यासाठी तयार ट्रॉलीवर ठेवत आहे. तिने माझा नंबर घेतला पण मला कधीच फोन केला नाही

त्यांनी मांजर स्कॅन आणि अनेक क्ष-किरण केले. क्ष-किरण पूर्ण होईपर्यंत मी मॉर्फिन नसल्याचा आग्रह धरला.

त्यानंतर त्यांनी पुन्हा सर्व क्ष-किरण आणि मांजर स्कॅन केले, मला का माहित नाही.

मला आठवते की पहिल्या क्ष-किरण दरम्यान वेदनांबद्दल विचार करणे आणि जागरूक राहण्यासाठी संघर्ष करणे. जेव्हा त्यांनी मला सांगितले की त्यांना ते सर्व पुन्हा करायचे होते तेव्हा मला आठवते की आराम करणे आणि फक्त ते स्वीकारणे आणि म्हणून झेन ठिकाणी जाणे. मला पहिल्या क्ष-किरणांबद्दल जास्त आठवत नाही पण दुसरे मांजर स्कॅन आणि क्ष-किरण स्पष्टपणे लक्षात ठेवा.

माझी बहीण हेलन आली आणि बोलली, मायकेल प्रमाणे पण ती आणीबाणीची खोली असल्याने त्यांनी अंबर वगळता एका वेळी फक्त एकाला आत जाण्याची परवानगी दिली आणि त्यांनी लिनेटला तिच्याबरोबर आत येऊ दिले.

मी गोष्टींबद्दल गप्पा मारल्या, संभाषण सामान्य दैनंदिन गोष्टींबद्दल, अपघाताबद्दल किंवा माझ्या स्थितीबद्दल काहीही नाही याची खात्री केल्याशिवाय मला खरोखर आठवत नाही.

मी नेहमीच स्पष्ट आणि कटीबद्ध होते की ते कसे खेळले जाईल.

खूप उशीर झाला होता, मला वाटते की मध्यरात्रीच्या सुमारास, जेव्हा मला अतिदक्षता विभागात आणले गेले, या टप्प्यापर्यंत मला वाटते की मला वेदना आठवत नाहीत म्हणून मला मॉर्फिन मिळत आहे.

माझ्या एका बहिणीचा मित्र या रुग्णालयातील अतिदक्षता विभागात एक परिचारिका होती आणि तिने माझ्या बहिणीला काही आठवड्यांनंतर सांगितले की सर्जनने माझी काळजी घेणाऱ्या परिचारिकाला सांगितले होते की मी रात्रीच्या वेळी कधीतरी मरणार असल्याने मला आरामदायक बनवा ...

त्यांनी मला मऊ एअर बेडवर उचलले आणि डॉक्टरांनी मला थेट स्टर्नमवर मॉर्फिनचे इंजेक्शन दिले. तो म्हणाला "हे तुम्हाला झोपायला मदत करेल".

मी त्याला म्हणालो, "मी झोपणार नाही, मला खूप काम करायचे आहे". त्याने माझ्याकडे विचित्रपणे पाहिले आणि विचारले "तुला काय म्हणायचे आहे?" मी उत्तर दिले "माझ्याकडे पुनर्बांधणीसाठी एक शरीर आहे !!"

मी सतत माझ्या शरीरात उर्जेची गरज असलेल्या सर्व भागांना ऊर्जा देत होतो. मी लक्ष केंद्रित केले आणि कल्पना केली की अंतर्गत अवयव स्वतःची पुनर्बांधणी करत आहेत आणि "सामान्य आहेत". मी हे सतत, संपूर्ण रात्र केले. मी कधीच डोळे मिचकावून झोपलो नाही ... खूप व्यस्त आहे.

लिनेट, अंबर, एप्रिल, हेलन आणि मायकेल हे सर्वजण शुभ रात्री म्हणायला स्वतंत्रपणे आले. मी त्यांना सांगण्याचा मुद्दा मांडला की मी त्यांना सकाळी भेटेन, मी त्यांच्याबद्दल संभाषण ठेवले आणि ते कोठे राहत होते. त्यांनी स्वतः ला मोटेलमध्ये बुक केले होते आणि रात्रीचे जेवण आधीच खाल्ले होते. मी शुभ रात्री म्हणालो आणि त्यांना सांगण्याचा मुद्दा मांडला की मी त्यांच्यावर प्रेम करतो आणि मी ठीक आहे. मला त्यांना धीर द्यायचा होता म्हणून त्यांनी काळजी करू नये कारण मला माहित आहे की मी ठीक आहे.

मी बेडच्या शेवटी नर्सशी गप्पा मारल्या, संभाषणे आठवत नाहीत. (तिला आठवत असेल). एका क्षणी मी म्हणालो की मला खरोखरच लघवी करण्याची गरज आहे. तिने मला बाटली आणि हार्ड मी मध्ये लघवी करू शकत नाही प्रयत्न केला हे महत्त्वाचे नाही दिले खाली पडलेली असताना . ती म्हणाली जर मी ते व्यवस्थापित करू शकत नाही तर ते कॅथेटर घालतील. मी म्हणालो की असे होणार नाही!

मी बाटलीत लघवी करण्याचा तासभर प्रयत्न केला पण जमले नाही. रविवारी जेवणाच्या वेळेपासून मी लघवी केली नव्हती, 15 तासांपेक्षा जास्त आधी.

मग मला उभे राहून विचार करण्याची कल्पना आली. मी नर्सला विचारले "तुम्ही मला अंधरुणावरून मदत करू शकता का?" आणि तिने विचारले "कशासाठी?" मी म्हणालो "मी उभा राहून पेशाब करणार आहे" आणि ती म्हणाली "मी तुला उभे राहू देत नाही!"

मी म्हणालो "मी उभा आहे, एकतर तुम्ही मला अंधरुणावरून उठण्यास मदत करू शकता किंवा मी ते स्वतः करू शकतो!"

त्यानंतर तिने मला मदत केली आणि मला उभे राहण्यास सुमारे 5 मिनिटे लागली.

तिथे मी अर्ध्या अंधारात ड्रिप स्टँडवर माझा डावा हात धरून उभा होतो आणि नर्सने माझ्यासाठी ठेवलेल्या बाटलीत लघवी केली.

मी ते भरले आणि ते जमिनीवर ओसंडून वाहू लागले. ती म्हणाली "थांबा आणि मला दुसरी बाटली मिळेल" मी म्हणालो "मी थांबणार नाही, मी हे पुन्हा कधी करू शकेन याची मला कल्पना नाही". मला प्रवाह थांबवायचा नव्हता. बाटली संपूर्ण मजल्यावर ओव्हरफ्लो होत राहिली.

परिचारिका हसायला लागली आणि म्हणाली "मी कधीही कोणालाही यापैकी एक भरताना पाहिले नाही! मला वाटते की मला फक्त ते गोळा करावे लागेल! "

मी स्वतःला हसलो कारण या ठिकाणी हसणे हा पर्याय नव्हता. मला आतून ते हसणे माझ्यासाठी महत्त्वपूर्ण होते.

मला परत अंधरुणावर आणायला आणखी 5 मिनिटे लागली. परिचारिका आणि मी अधिक गप्पा मारू लागलो आणि मला आठवत होते की मी काय करत होतो हे मला विचारले आहे ज्यासाठी मला जागृत असणे आवश्यक आहे. मी का झोपत नाही आणि मी करत असलेले काम मी स्पष्ट केले.

मी विशेषतः माझ्या शरीराभोवती ऊर्जा प्रसारित करत होतो, माझे शरीर तेजस्वी प्रकाशासह पसरत आहे आणि प्रकाश नसलेली किंवा इतरांसारखी तेजस्वी नसलेली कोणतीही क्षेत्रे भरत आहे.

असे मी केले.

मी विश्वाकडे पाहिले आणि कल्पना केली की माझे हात विश्वामध्ये पसरले आहेत जसे मी विश्वाला मिठीत घेत आहे. हे करणे ऊर्जा मध्ये काढत होते, इतके की ते सतत माझे हात ओसंडून वाहत होते त्यामुळे प्रत्येक स्वीप मी या उर्जेच्या परिपूर्ण विपुलतेची कल्पना करत होतो त्यामुळे मला माहित होते की माझ्यासाठी आवश्यकतेपेक्षा अधिक आहे. मी कल्पना केली की ते माझ्या डोक्याच्या वरच्या भागात पाइनल ग्रंथीमध्ये (मुकुटात) येत आहे आणि ते माझ्या शरीराभोवती जेथे मला आवश्यक वाटले तेथे हलवत आहे. मी ते पोषक तत्वांचा साठा वापरून पाहिले, जे माझे शरीर माझ्या शरीरात विविध ठिकाणी साठवले होते, मी घेत असलेल्या अद्भुत पूरकांपासून. काही वर्षांपासून लोक मला म्हणायचे "तुम्ही इतके पूरक आहार का घेत आहात?" आणि मी हसायचो आणि म्हणायचो "कारण मी करू शकतो". प्रत्येक वेळी मला विचारले गेले की मी फक्त माझ्यावर विश्वास ठेवला आणि त्यांना घेत राहिलो. अपघातानंतरच मला समजले की प्रतिबंधासाठी आणि अपघात झाल्यास पूरक आहार घेणे किती महत्वाचे आहे. बहुतेक लोकांमध्ये पोषक तत्वांची कमतरता असते आणि म्हणूनच आपत्कालीन परिस्थितीत जेव्हा त्यांच्या शरीराला दुरुस्तीच्या कामासाठी तातडीने कच्च्या मालाची आवश्यकता असते तेव्हा शरीराला इतर कुठूनही धुवून काढणे आवश्यक असते ज्याला ते आवश्यक नसल्याचे समजते. माझा विश्वास आहे की हा माझ्या जगण्याचा अविभाज्य भाग आहे .

कधीकधी रात्रीच्या वेळी मी एक प्रचंड फनेल सेट केले आणि मी माझ्या देवदूतांना माझ्यासाठी ही ऊर्जा चॅनेल करण्यास आणि ती फनेल खाली पाठवण्यास सांगितले. अशाप्रकारे मी माझ्या शरीराच्या पुनर्बांधणीची कल्पना करत अधिक वेळ घालवू शकलो आणि माझ्या भविष्यातील सर्व क्रियाकलाप जे मला करायला हवे होते असे वाटले.

मी ऐंशीच्या दशकाच्या मध्यावर नेपाळमधील हिमालयातून ट्रेकला गेलो आणि मला ते खूप आवडले आणि नेहमी परत जायचे होते. अंबरच्या जन्माच्या क्षणापासून मी तिला सहलीच्या स्लाइड दाखवत आहे आणि जेव्हा ती जवळजवळ वीस वर्षांची असेल आणि मी जवळजवळ साठ वर्षांची असेल तेव्हा आम्ही हे एकत्र करू तेव्हा किती छान होईल याबद्दल बोललो. मला नेहमीच माहित होते की हे करण्यासाठी आणि मजबूत निरोगी शरीर असण्यासाठी मला तरुण असणे आवश्यक आहे. माझ्या आयुष्यातील बहुतांश भाग मी आजारी आहे किंवा खूप वार्ड पाठ किंवा डोकेदुखी वगैरे दुखत आहे. मी माझ्या शरीराला त्यापेक्षा चांगले बनवण्याची संधी म्हणून पाहिले. (मी माझ्या आयुष्यात यापूर्वी कधीही " **अपघातापूर्वी**" चा उल्लेख केला नाही ..)

ती रात्र अतिदक्षतेमध्ये मी सर्वात जास्त लक्ष केंद्रित केली होती आणि सर्वात जास्त काळ मी सतत लक्ष केंद्रित केले होते.

दुसऱ्या दिवशी सकाळी थोरेसिक सर्जन त्याच्या फेऱ्यांवर आले आणि त्यांच्यासोबत बरेच लोक (डॉक्टर) होते , सुमारे 12 . मला वाटते ते आश्चर्यचकित झाले होते की मी अजूनही जिवंत आहे.

तो माझ्या बेडच्या शेवटी उभा राहिला आणि माझ्या चार्टकडे पाहिले. त्याने माझ्याकडे पाहिले आणि म्हणाला "तुला काही गंभीर जखम आहेत" .

मी त्याच्याकडे मागे वळून पाहिलं आणि म्हणालो "ते बरोबर आहे का ..." मी त्यांच्या विधानाचा आधार स्वीकारणार नाही हे स्पष्ट होते.

तेव्हा त्याने उत्तर दिले, "मी एक बाहेर करणे आवश्यक आहे आणि एक अर्धा फुफ्फुसाचा च्या आणि आपल्या खिन्नता. जेव्हा मी ऑपरेट करेन तेव्हा मला आणखी काही करण्याची गरज आहे का याचे मी मूल्यांकन करू शकेन. "

मी त्याच्याकडे पाहिले आणि त्याच्याकडे बोट दाखवले आणि म्हणाला, "तू थोरेसिक सर्जन आहेस ना?"

त्याने उत्तर दिले "होय"

पुन्हा त्याच्याकडे बोट दाखवून मी सरळ त्याच्याकडे म्हणालो "ठीक आहे, तुमचे काम मला सांगणे आहे की मला असे करणे आवश्यक आहे की ते कधीही होणार नाही". मी म्हटले, मी निदर्शनास करण्यासाठी माझ्या स्वतः ची शिक्षा उर्वरित त्याला परत नंतर आणि.

त्याच्या बरोबरच्या लोकांनी एक पाऊल मागे घेतले.

त्याने काही मिनिटे माझ्याकडे पाहिले, शांतपणे, मी माझ्या देवदूतांना त्याला आवश्यक माहिती मिळावी याची खात्री करण्यास सांगत होतो, आणि मग तो शांतपणे आणि शांतपणे म्हणाला, "परिचारिका तुम्हाला एक समर्थित खोकला कसा करावा हे दाखवा आणि मला हवे आहे आपण शक्य तितके रक्त खोकला. माझी अशीही इच्छा आहे की तुम्ही सखोल श्वास घ्या आणि तुम्हाला शक्य तितक्या रक्ताने खोकला. "

मी म्हणालो "ठीक आहे".

तो निघून गेला आणि नर्स आणि मी फक्त एकमेकांकडे पाहिले.

मला फ्रॅक्चर स्टर्नम आणि तुटलेल्या बरगड्या होत्या ...
खोकला आणि खोल श्वास घेण्याची कल्पना... ..

उठण्यासाठी आणि फिरायला धैर्य गोळा करण्यासाठी मी तिथे एक तास पडून राहिलो.

मी मग नर्सला सांगितले की मला अंथरुणावरून उठण्यासाठी तिच्या मदतीची गरज आहे आणि ती म्हणाली "मी तुला उठू देत नाही."

मी म्हणालो "डॉक्टर म्हणाले की मला उठणे आणि फिरणे आणि खोल श्वास घेणे आवश्यक आहे आणि मी तेच करणार आहे".

ती ठामपणे म्हणाली "त्याचा अर्थ आता नाही"

मी उत्तर दिले, "मी आता करत आहे आणि तुम्ही मला उठण्यास मदत करू शकता किंवा मी स्वतः उठू शकतो."

तिच्या चेहऱ्यावर किंचित हसू आले आणि ती मला मदत करायला निघाली. मला अंथरुणातून आणि उभे राहण्यास मदत करण्यासाठी सुमारे 5 मिनिटे लागली. तिथे उभे राहणे हे खूपच यश आहे असे वाटले. मी खूप हळू निघालो. दर 5 सेकंदांनी एक पाऊल. मी दीर्घ श्वास घेतला आणि रक्ताचा खोकला होत होता कारण मी अंथरुणावर असताना आधीच काही वेळा केले होते. प्रत्येक वेळी जेव्हा मी रक्त खोकला तेव्हा मी थांबलो. मग पुन्हा निघालो. मी अंथरुणापासून सुमारे 15 पावले दूर आलो होतो आणि मी पूर्णपणे पुसून गेलो होतो. माझ्याकडे उर्जा शिल्लक नव्हती आणि मी मागे फिरलो आणि पलंग किती दूर आहे यावर विश्वास बसत नव्हता. मी आदल्या रात्री हाताळल्याप्रमाणे 15 पायऱ्या अंथरुणावर परतल्या. त्यावर माझी

दृष्टी सेट करा आणि माझ्या शरीराला प्रतिसाद देण्याची कल्पना करा. मी परत अंथरुणावर पडलो आणि तिथेच बरे झालो.

माझे शरीर कमालीचे अशक्त होते. मी माझ्या आयुष्यात अनेक मॅरेथॉन धावल्या आहेत आणि त्या पंधरा पायऱ्यांनी मला कोणत्याही मॅरेथॉनपेक्षा जास्त थकवले आहे.

अपघातात माझ्या शरीरातील प्रत्येक स्नायूने त्याची ताकद गमावली होती आणि असे होते की मी प्रत्येक स्नायूची ताकद पुन्हा तयार करण्यासाठी बाळ होते.

मी माझ्या शरीरात ऊर्जा पोहोचवण्याचे काम करत राहिलो आणि माझ्या शरीराची स्वतःची पुनर्बांधणी करण्याची कल्पना केली.

नर्स अजूनही माझ्या अंथरुणाच्या टोकाला बसून माझ्याकडे पहात होती जशी दुसऱ्याने रात्रभर केली होती.

एका तासानंतर मी म्हणालो की मी हे सर्व पुन्हा करायला तयार आहे. तिने मला मदत केली आणि मी निघालो. मी अतिदक्षता केंद्राभोवती पूर्ण लॅप करणे संपवले.

पुन्हा एकदा मी पूर्ण खर्च करून माझ्या अंथरुणावर परतलो.

मी तिथे पडलो तेव्हा नर्सने मला विचारले, "तू किती भाग्यवान आहेस याची जाणीव आहे का?"

मी उत्तर दिले, "मला नाही वाटत, कदाचित म्हणूनच तुम्ही मला प्रश्न विचारत आहात"

ती म्हणाली, "काही कार अपघातांना आपण मृत्यूची गती म्हणतो, याचा अर्थ असा की त्या वेगासाठी आणि कारमधील प्रत्येकाचा मृत्यू होतो. एका स्थिर वस्तूवर (ध्रुवाप्रमाणे) टक्कर होण्यासाठी मृत्यूची गती साठ किमी/ताशी आहे. या आठवड्यात आमच्या इथे दोन स्वतंत्र लोक आले आहेत ज्यांना तुमच्या सारखाच अपघात झाला होता, एक डोके थेट खांबावर आदळले. ते दोघे ताशी साठ किलोमीटर करत होते आणि दोघेही मरण पावले, तरीही तुम्ही 85 किमी/तास करत होता आणि तुम्ही जगलात. तू खूप भाग्यवान आहेस."

मला माहित होते की ते नशीब नव्हते पण मी हे कसे केले हे तिला जाणून घ्यायचे नव्हते याची जाणीव झाली. मी तिथेच पडलो आणि माझ्या देवदूतांना विचारले "मी कसा वाचलो आणि ते नाही?"

त्यांच्याकडून परत आलेले उत्तर स्पष्ट होते आणि "तुम्ही मदत मागितली होती"

मी त्यांना परत विचारले, "इतरांनी काय केले?"

ते म्हणाले, "ते ते म्हणाले मध्ये येत आणि म्हणू काठी 'अरे देवा !! मी मरणार आहे!' आणि ते मरतात."

मी थोडा वेळ तिथेच विचार करत होतो.

मी अनेक दशकांमध्ये स्वतःवर केलेल्या सर्व वैयक्तिक विकास कामांबद्दल विचार केला आणि माझी मर्यादा (किंवा स्वतःची अमर्यादता) शोधण्याचा माझा हेतू कसा होता आणि मी स्वतःवर विश्वास ठेवण्यास कसे शिकलो आणि मला काय वाटले. जेव्हा मी मोठा होत होतो तेव्हा मी विचार केला की इतर सर्वांनी माझ्याबद्दल काय विचार केला आणि मी "योग्य" गोष्ट करत आहे की नाही याबद्दल मला इतकी काळजी कशी वाटली. मी बऱ्याच गोष्टींबद्दल विचार केला. मला माहित होते की ते नशीब नव्हते ...

मी माझ्या आयुष्याकडे मागे वळून पाहिले आणि प्रत्येकजण मला आवडत नाही असे काही करू नका असे सांगत असताना मी केलेल्या निवडीची जाणीव झाली, पण मला माहित होते की **ते माझ्यासाठी** योग्य आहे.

अपघाताच्या 5 वर्षांनंतर मी माझ्या व्यवसायामध्ये सुमारे 100 लोकांसाठी प्रशिक्षण घेत होतो आणि मी स्काय डायव्हिंगला गेलो त्या काळाची गोष्ट सांगायला सुरुवात केली, त्यानंतर प्रशिक्षणाच्या मध्यभागी मला अचानक जाणवले की जर मी स्काय डायव्हिंगला गेलो नसतो तर कदाचित अपघातात मृत्यू झाला असेल. मी खोलीच्या दर्शनी भागावर उभा राहिलो आणि मला माझ्या सामर्थ्याचे कौतुक वाटले आणि

माझ्या अंतःकरणात मला जे माहित आहे ते माझ्यासाठी योग्य आहे हे जाणून घेण्यास तयार आहे. मला तुमच्यासोबत कथा शेअर करू द्या ...

ऐंशीच्या दशकाच्या मध्यभागी (माझे विसाव्या दशकात) मी व्हिक्टोरिया देशातील एका मोठ्या शहरात राहत होतो आणि एका रात्री मी त्या जीवनशैलीतील एक शो पाहत होतो आणि टँडेम स्काय डायव्हिंगचा एक भाग होता जिथे तुम्ही स्वतः ला कोणीतरी पट्टा लावले. दोन हजार उडी मारल्या म्हणजे त्यांना माहित आहे की ते काय करत आहेत आणि मग आपण एका उत्तम विमानातून उडी मारली आणि पृथ्वीवर खाली पडले. मला बऱ्याच वर्षांपासून स्काय डायव्हिंग करायची इच्छा होती पण मी एकटा केला तर कदाचित मी मरणार हे मला माहित होते. कॉर्ड काम करत नाही आणि चुली उघडत नाही याबद्दल मला वाईट भावना होती. त्यामुळे टँडेम स्काय डायव्हिंगसह मला त्याबद्दल चिंता करण्याची गरज नव्हती कारण अनुभवी व्यक्ती कोणत्याही परिस्थितीला हाताळू शकते.

मी दुसऱ्या दिवशी सकाळी टीव्ही स्टेशनवर फोन केला आणि त्यांनी टँडेम जंपिंग कोठे केली हे कळले. ते सिडनीच्या बाहेर होते. ते ठीक होते कारण माझे वडील सिडनीमध्ये राहत होते आणि मी वर जाऊन त्यांच्याबरोबर राहू शकलो आणि कार उधार घेऊ शकलो. मी फ्लायट बुक केली, त्याला फोन केला आणि त्याला सांगितले की मी येत आहे, (मी इतका हुशार होतो की मी त्याला का येत नाही हे सांगू शकत नाही).

मी शो पाहिल्यानंतर चार दिवसांनी सिडनीला पोहोचलो आणि कार उधार घेतली आणि दोन तास त्यांनी चालवलेल्या हवाई पट्टीकडे वळवले.

मी हे जोडू शकतो की यावेळी मला नातेसंबंधात खूप त्रास होत होता. मला या मुलीवर प्रेम होते पण ते काम करत नव्हते. मी रिचर्ड बाख यांचे ब्रिज अक्रॉस फॉरएव्हर नावाचे पुस्तक देखील वाचत होतो. हे पुस्तक आत्मा साथीदारांच्या संकल्पनेबद्दल आणि आपण खरोखर एखाद्या विशिष्ट व्यक्तीसाठी ठरवलेले आहे की नाही याबद्दल होते. मी सिडनीला आलो त्या वेळी मी वाचत असलेल्या पुस्तकाचा भाग होता जेव्हा रिचर्ड आपल्या सोबत्याशी नातेसंबंध हाताळू शकत नव्हता आणि एका लहान इंजिनच्या विमानात चढला होता. ते क्रॅश झाले आणि चूट चालली नाही. परिस्थिती मी माझ्यासाठी सेट करत आहे त्यासारखी उल्लेखनीय होती. मला आश्चर्य वाटले की स्पिरिट मला पाठवू नका असे सांगण्याचा प्रयत्न करीत आहे कारण मी माझ्या वेळेपूर्वी मरणार आहे. माझ्या हृदयात मला माहित होते की त्याचे अनुसरण करणे महत्वाचे आहे. मला माहित होते की मला मृत्यूच्या भीतीवर विजय मिळवायचा आहे. मला माहित होते की ते महत्वाचे आहे. मला किती महत्वाचे आहे हे समजण्यास मला आणखी 20 वर्षे लागली. मला हे देखील माहित आहे की सिडनीतील त्या दोन दिवसांनी मला माझ्या जीवनात भितीने सामोरे जायला लावले आणि अज्ञात लोकांनी नियंत्रित केले नाही.

जेव्हा मी विमानपट्टीवर पोहोचलो तेव्हा ती विमाने उडण्यात आणि लोक सर्वत्र फिरण्यात व्यस्त होते. तो एक सुंदर दिवस होता खूप कमी ढग आणि सूर्य चमकत होता.

मी नोंदणी केली आणि माझे पैसे दिले. त्यांनी स्पष्ट केले की पैसे परत करता येणार नाहीत. त्यांनी मला प्रशिक्षण दिले आणि मला अनुकूल केले.

वान्याने जोर धरला आणि मला सांगण्यात आले की एका विशिष्ट वान्याच्या वेगाने ते नियमितपणे स्काय डायव्हिंग करत असले तरी ते डाइव्ह करू शकत नाहीत. दिवसा मी वारा मरण्याची वाट पाहत असताना मी माझे पुस्तक वाचले आणि इतर स्काय डाइविंग पाहिले आणि शौचालयाला इतक्या वेळा भेट दिली की माझ्यामध्ये काहीच शिल्लक राहिले नाही ...

मी सकाळी 10 ते संध्याकाळ पर्यंत दिवसभर वाट पाहिली . ते सर्वात माफी मागणारे होते आणि म्हणाले की जर मी सकाळी 5 वाजता परत आलो तर सकाळच्या वेळी वारा नेहमी कमी असेल आणि मी उडी मारण्यास सक्षम असेल. मी ठीक म्हणालो आणि घरी निघालो.

मी घरी आलो आणि रात्रीचे जेवण केले, रात्रभर माझे पुस्तक वाचले, रिचर्ड मरण पावला की नाही हे मला जाणून घ्यायचे होते. पुस्तकात माझ्यासाठी काही संदेश आहे का हे शोधण्याचा मी प्रयत्न करत होतो. मी कसे संवाद शिकलो आधी ही गोष्ट झाले त्यामुळे स्पष्टपणे , आता मी काय म्हणून , माझे देवदूत / अध्यात्मिक मदतनीस आहे.

मी लवकर अंधरुणावरून उठलो आणि थोडासा नाश्ता केला हे जाणून की या ठिकाणी जे काही जात आहे ते थेट माझ्यामधून जात आहे ...

मी सकाळी 5 वाजता विमानपट्टीवर पोहोचलो आणि हवा शांत होती. मी दाखवल्याबद्दल मुले आश्चर्यचकित झाली. ते कोणीही सांगितले **कधीही** दुसऱ्या दिवशी परत येतात. त्यांनी मला विमानात नेले आणि सर्वात वर मला चाकाच्या वरच्या छोट्या धातूच्या प्लेटवर बाहेर जाण्यास सांगितले. फळीच्या दीड संचासाठी प्लेट एवढीच मोठी होती. मी **पूर्णपणे घाबरून** मेटल बारवर लटकत होतो . मला प्रत्यक्षात असे वाटले की मी माझ्या मृत्यूकडे उडी मारत आहे.

मी बाहेर काढणार नव्हतो आणि जर मला इथे आणि आता मारायचे असेल तर तसे व्हा. माझ्यावर अडकलेल्या माणसाने "जंप" म्हणून हाक मारली आणि मी सोडून दिले. त्या क्षणी मी अर्ध चेतना मध्ये पडलो. माझे डोळे उघडे होते पण सर्व काळे होते. मला जाणीवपूर्वक माझ्या वातावरणाची जाणीव नव्हती, किंवा मी कुठे होतो किंवा काय घडत आहे. पण मला दूरवर आवाज ऐकू येत होता. आम्ही गुरफटत असताना पाय टेकण्यासाठी आवाज माझ्यावर ओरडत होता. त्याचे तोंड माझ्या कानाला लागून होते पण तो एक मैल दूर आहे असे वाटले. थोड्या वेळाने मी माझे पाय टेकवले, खरोखर काय होत आहे किंवा का होत आहे हे माहित नाही. हे एका स्वप्नासारखे वाटले आणि मी गर्भाच्या अवस्थेत वळलो आणि मला काय घडत आहे किंवा मी कुठे आहे याची कल्पना नव्हती. जसे मी माझे पाय टेकवले, आम्ही फिरकीतून सपाट झालो आणि तो मला म्हणाला "अजून एक सेकंद आणि मी चीर दोर खेचणार होतो".

आम्ही मुक्त जमिनीवर पडत होते आणि मी तिथे होते या टप्प्यावर माहीत **पूर्णपणे** मी काय करू काही नाही. जर मी या क्षणी मरणार होतो तर मी ते थांबवू शकलो नाही. म्हणून मी सहलीचा आनंद घ्यायचे ठरवले . **मी माझी परिस्थिती स्वीकारली.**

मी आजूबाजूला पाहिले आणि विश्वास बसत नव्हता की अजूनही पडणे आणि वेगाने जाण्याची भावना अनुभवणे किती विचित्र आहे.

अखेरीस त्याने चीर दोरी ओढली आणि मी एक "whoopie" बाहेर काढले !!! . तो मला म्हणाला "ते सर्व ते करतात". आम्ही खाली आलो आणि छोट्या वर्तुळाच्या आत उतरलो. इतर सर्व आकाश गोताखोर माझ्याकडे आले आणि विचारले "तुला ते आवडले का?"

मी उत्तर दिले "नक्कीच!"

ते मग म्हणाले "मग तुम्ही ते पुन्हा करणार आहात का?"

मी "नाही" असे उत्तर दिले

त्या सर्वांनी मला विचारले,

"का नाही?"

मी उत्तर दिले "कारण आता मी तिथे होतो आणि ते केले!"

त्या अनुभवाने मला उभे केले जेणेकरून मी माझ्या मृत्यूची भीती सोडू शकलो.

रुग्णालयात अतिदक्षता विभागात परत.

दिवसाच्या दरम्यान मी अजूनही स्वतःला बरे करण्यावर अविश्वसनीय लक्ष केंद्रित केले होते.

तिसऱ्यांदा जेव्हा मी चालण्यासाठी उठलो आणि खोल श्वास घेतला तेव्हा मी अतिदक्षतेकडे निघालो. प्रत्येक वेळी जेव्हा मी माझ्या फिरायला गेलो तेव्हा परिचारिका माझ्या शेजारीच होती आणि गरज पडल्यास मदतीसाठी तयार होती. चालताना तिने मला कधीच धरले नाही, मला वाटते की तिने माझ्यासाठी हे करण्याचे महत्त्व जाणले आहे.

या तिसऱ्यांदा ती मला म्हणाली "तुला आजूबाजूला काय दिसते?"

मी उत्तर दिले "बरीच बेशुद्ध लोक"

16 तास किंवा त्याहून अधिक काळ मी अतिदक्षतेत होतो तेव्हाच मी इतर कोणत्याही रूग्णांकडे पाहिले, मी त्यांच्याकडे दुर्लक्ष केले असे नाही की ते माझ्या चेतनेत किंवा जागरुकतेमध्ये नव्हते.

मग ती म्हणाली "तुला असे का वाटते?"

मी माझा हात तिच्याकडे धरला, तळहातावर काढले आणि म्हणालो "मला जाणून घ्यायचे नाही, मी बरे होण्यावर लक्ष केंद्रित केले आहे!"

त्यानंतर ती मला म्हणाली "मी तुमच्या सर्जनला दर 15 मिनिटांनी फोन केला आणि त्याला सांगितले की तू माझ्या अतिदक्षता विभागात नाहीस". मी हसून तिच्याशी सहमत झालो.

या वेळी माझ्या चालताना मी मोठ्या खोलीचे दोन पूर्ण लॅप्स केले. दुसऱ्या मांडीच्या दरम्यान तिने मला विचारले "तुला आंघोळ करायला आवडेल का?"

मी तिच्याकडे पाहिले आणि म्हणालो की मी असे करीन आणि मला खात्री आहे की हे मला चांगले वाटण्यास आणि छान आणि ताजेतवाने होण्यास मदत करेल.

जेव्हा मी परत झोपायला गेलो, तेव्हा ती म्हणाली की ती सर्व तयार होत असताना थोडी असेल आणि ती लवकरच येऊन मला घेऊन येईल. ती आता मला स्वतःहून सोडत होती. एक स्पष्ट चिन्ह की ती मला बरे होताना पाहू शकते (जरी मला त्यावेळी याची जाणीव नव्हती).

अर्ध्या तासानंतर ती परत आली आणि मला मिळाली. मला अजूनही तिच्या मदतीची गरज आहे आणि मी शॉवरकडे निघालो.

तिने मला कपडे घातले आणि त्या पांढऱ्या प्लास्टिकच्या खुर्च्यापैकी एकामध्ये मला पूर्णपणे नग्न करून बसवले आणि हँडहेल्ड शॉवर गुलाब माझ्या हातात ठेवले आणि सांगितले की ती लवकरच परत येईल. मी काहीही हलवू शकलो नाही, मी एवढेच करू शकलो की तिने मला त्याच स्थितीत बसवले. मला पाणी अजिबात हलवता आले नाही.

ती परत आली आणि दरवाज्याभोवती डोके टेकवले तेव्हा ती काही काळ निघून गेली असे वाटले. तिने विचारले की मी ठीक करत आहे का ज्याला मी हो म्हणालो.

नंतर ती म्हणाली, "माझ्याकडे येथे काही परिचारिका आहेत जर त्या आत आल्या तर ठीक आहे का?"

माझ्या चेहऱ्यावर खूप मोठे स्मित घेऊन मी विचारले "आणि त्यांना काय पाहायचे आहे?"

तिने एका सुंदर हसण्याने उत्तर दिले "त्यांना तुम्हाला शॉवरमध्ये पाहायचे आहे!"

मी परत हसले "मला असे वाटले ... त्यांना आत आणा!"

इतर परिचारिका सर्व शॉवर रूममध्ये घुसल्या कारण मी तेथे शॉवर गुलाब धरून नग्न बसलो. माझे परिचारक "किती वेळ सांगितले ड आपण विचार ओ या अतिदक्षता विभागात येथे आहे?"

मी म्हणालो, "मला माहित नाही, कदाचित 70 वर्षे मला वाटतील. "

ती म्हणाली, "होय, आणि तुम्ही त्यामध्ये आंघोळ करणारे पहिले आहात. जेथे लोकांना स्पंज बाथ दिले जाते तेथे त्यांनी अतिदक्षता विभागात शॉवर का घातला हे आम्हाला समजू शकले नाही ! "

आम्ही सगळे हसले.

ते पुढे म्हणाले की शॉवर नेहमी स्टोरेज रूम म्हणून कसा वापरला जात होता म्हणून त्यांना ते साफ करावे लागले आणि ते स्वच्छ करावे लागले.

लिनेट आणि अंबर दिवसभरात अनेकदा मला भेटायचे.

सायंकाळी 4 च्या सुमारास सुव्यवस्थित आले आणि मला गहन काळजीतून बाहेर काढले आणि मला एका वॉर्डमध्ये नेले.

मला वॉर्डमध्ये चाक दिल्यानंतर, लिनेट आणि अंबरने मला हॉस्पिटलच्या कॅफेटेरियामध्ये नेले आणि आम्ही सर्वांनी एकत्र जेवण केले आणि सामान्य गोष्टींबद्दल गप्पा मारल्या.

त्या सोमवारी रात्री मला झोपायला आवडले असते पण वार्डात नरकातून एक नर्स होती ज्याने सर्व ट्रे आणि मोप्स आणि बादल्या वाजवल्या आणि रात्रभर जोरात फिरली.

मी माझ्या छातीत एक विशेष उपचार करणारी मलई घासत होतो आणि विशेषतः पौष्टिक पूरक आहार घेत होतो जे मी सामान्यपणे दररोज घेतो . लिनेटने त्यांना माझ्यासाठी आणले होते .

मंगळवारी सकाळी सुव्यवस्थित आले आणि मला पुन्हा क्ष-किरण खाली नेले आणि त्यांनी अधिक छातीचा क्ष-किरण घेतला आणि नंतर मला पुन्हा माझ्या अंथरुणावर चाक दिला.

दर तासाला आणि कधीकधी बऱ्याचदा मी कॉरिडॉर वर आणि खाली फिरायला जायचो तरीही अजून खोल श्वास घेतो आणि अजूनही थोड्या प्रमाणात रक्ताचा खोकला होतो. मी स्वतंत्र होतो आणि सामान्य चालण्याच्या वेगापेक्षा किंचित हळू चालत होतो.

माझ्याकडे दोन फोन कॉल आणि काही अभ्यागत होते. या पाहुण्यांपैकी एक अतिदक्षता नर्स होती जी माझ्या बहिणींची मैत्रीण होती.

जेव्हा मी वॉर्डमध्ये होतो तेव्हा एक नर्स आली जी कारच्या गंभीर अपघातांमध्ये कोणत्या कारणामुळे जखमी झाली याचा अभ्यास करत होती जेणेकरून कार उत्पादक या जखमा कमी करण्यासाठी कारच्या डिझाईन्समध्ये बदल करू शकतील.

तिने बरेच प्रश्न विचारले

एक प्रश्न होता "माझ्या दृष्टीला अडथळा आणणारी कोणतीही गोष्ट होती का?"

माझे उत्तर "होय" होते

तिने विचारले "आणि ते काय होते?"

मी उत्तर दिले "माझ्या पापण्या!"

मी एक विनोद केला आहे हे लक्षात न घेता तिने ते लिहिले आणि नंतर तिने माझ्याकडे पाहिले आणि मी तिला माझे मूल्यांकन करत असल्याचे पाहिले. मग ती हसली.

मी नंतर म्हणालो "एअरबॅगच्या धूळाने मला गाडी कुठे सुरक्षितपणे चालवायची हे पाहण्यापासून रोखले"

परिचारिका देखील एक नन होती. मी जिवंत आहे हे किती अविश्वसनीय आहे याबद्दल ती माझ्याशी बोलली. ती माझी मुलाखत घेत असताना एक अभियंता माझ्या कारचे मूल्यांकन करत होता. एका आठवड्यानंतर जेव्हा माझा मित्र मायकल आणि मी कार बघायला गेलो आणि त्यातून काही गोष्टी गोळा केल्या त्या माणसाने ज्यांनी ती साठवली होती त्यांनी विचारले "त्यात किती लोक मरण पावले?" मायकेल कोणीही उच्चार सांगितले ई ड, आणि तुम्ही मनुष्याच्या तो गेलो, पहात आहात. त्याला धक्का बसला आणि तो म्हणाला की मी जिवंत आहे हे किती अविश्वसनीय आहे (किंवा तत्सम शब्द)

बुधवारी सकाळी थोरॅसिक सर्जन मला भेटायला आले आणि माझ्या आजूबाजूला पडदा ओढला आणि "मी असे काही पाहिले नाही ..." असे म्हणत डोके हलवत होते.

या क्षणी मी खरोखर विचार केला, "कदाचित मी स्वतःला जाणवू देत असलेल्यापेक्षा हे वाईट आहे"

तो म्हणाला, "मी काल घेतलेल्या क्ष-किरणांवर विश्वास ठेवला नाही की मी मेलबर्नहून वरच्या थोरॅसिक सर्जनला फोन केला आणि तो आणि मी रविवारी संध्याकाळपासून आणि काल सकाळपासून एक्स-रे वर ताव मारत 24 तास जागे होतो. तुमच्या दीड फुफ्फुस बाहेर काढण्याच्या माझ्या मूळ निदानाशी त्याने सहमती दर्शवली. तो माझ्या सध्याच्या निदानाशी सहमत आहे, की आता तुमच्याकडे किशोरवयीन मुलाचे दोन नवीन फुफ्फुसे आहेत ज्यांनी कधीही धूम्रपान केले नाही "

मी म्हणालो "मी 43 वर्षांचा आहे"

तो म्हणाला, "मला माहित आहे ..."

मी खूप उत्साहित होतो ... मी यशस्वी झालो होतो ...

मी विचारले "आता काय होते?"

त्याने उत्तर दिले, "तुम्ही घरी जाऊ शकता"

मी विचारले "किती लवकर?"

त्याने उत्तर दिले "शक्य तितक्या लवकर. मी ऐकले आहे की आपण उपचार करण्याचे तंत्र करत आहात आणि आपण पूरक आहार देखील घेत आहात आणि हे स्पष्टपणे आपल्यासाठी कार्य करत आहे आणि आपण घरी बरे व्हाल. "

जेव्हा मला माझ्या घरी नेण्यासाठी तासाभरानंतर माझी लिफ्ट आली, तेव्हा मी माझ्या स्वतःच्या वाफेखाली हॉस्पिटलमधून बाहेर पडलो.

अपघाताच्या दोन आठवड्यांत मी टारझनसारखी छाती ठोकू शकलो.

माझ्या तुटलेल्या बरगड्या आणि फ्रॅक्चर झालेले स्टर्नम छान बरे होत होते.

जर आपण सर्वांनी स्वतःवर आणि आपण निवडलेल्या कल्पना आणि प्रेरणांवर विश्वास ठेवला तर ते आश्चर्यकारक नाही का?

आपला स्वतःवर किती विश्वास आहे?

मला माहित आहे की 1987 पासून मला माझ्यावर विश्वास आणि विश्वास आहे आणि मी काय सक्षम आहे, खूप वाढले आहे. हे प्रामुख्याने त्याच कामामुळे आहे जे मी आता www.enjoyinnerpeace.com.au द्वारे सामायिक करतो या वेबसाइटवर अनेक आयटम आहेत जे आपल्याला घरी असताना किंवा त्याच प्रवासातील इतर समविचारी लोकांसह सामायिक करून आपल्या आध्यात्मिक वाढीसाठी पाठपुरावा करण्यास सक्षम करतात .

आपण जॉन सारखी तुझा आत्मा मार्गदर्शक काम कसे जाणून घेऊ इच्छित असल्यास, किंवा आपण येतात केले आहे त्या, तुम्ही कोण आहात याबद्दल अधिक जाणून अभावी आहेत , तुम्ही कोठे जात आहात आणि आपण येथे आहात का , तर जा ह वेब साइट आहे WWW.enjoyinnerpeace.com.au

एकदा त्याच्या साईटवर

सर्वप्रथम आमची कथा टॅबवर 20 मिनिटांचा व्हिडिओ पहा

दुसरे म्हणजे ईबुक खरेदी करा.

तिसर्यांदा आपण एक घर अभ्यास कार्यक्रम खरेदी करू शकता , आपण हे करू शकता जे कार्य आपल्या स्वतः च्या वर , आपल्या स्वतः च्या घरात

चौथ्या क्रमांकासाठी स्वतःला एक ओरिएंटेशन प्रोफाईलसाठी बुक करा जेथे आपण आपल्या आध्यात्मिक सहाय्यकांशी स्पष्ट दोन मार्ग संवाद स्थापित /परिष्कृत करता.

आपल्या आध्यात्मिक वाढ पाठपुरावा करू इच्छित किती अवलंबून तेथे आहेत 600 अध्यात्म आणि इतर अनेक सेवा उपलब्ध अभ्यासक्रम.

Www.enjoyinnerpeace.com.au वेबसाईट एक्सप्लोर करा आणि जर तुम्हाला काही प्रश्न असतील तर विचारा .

जॉन लोकांना त्यांच्या स्पिरिट मार्गदर्शकांशी कसे बोलावे, स्वतःवर विश्वास ठेवावा, त्यांच्या जीवनाचा हेतू शोधावा आणि त्याचा पाठपुरावा करण्याचे धैर्य जगाला शिकवावे.

जर तुम्हाला जॉन तुमच्या क्षेत्रात यावा अशी तुमची इच्छा असेल तर www.enjoyinnerpeace.com.au वेब [साईटद्वारे](#) त्याच्याशी किंवा त्याच्या कर्मचाऱ्यांशी संपर्क साधा .

आपण देखील इंग्रजी मध्ये अस्खलित आहेत आणि ती सुद्धा तर तेथे त्रुटी आहेत मध्ये translati वर अनुवादीत आवृत्ती इंग्रजी आवृत्ती माझ्या कार्यालय कळवा आणि आपण आनंदाने पुढे शब्द दस्तऐवज आवृत्ती होईल, नंतर आम्हाला अनुवाद तपासून आनंदी आहेत तर तुम्ही संपादित करा. आम्हाला मदत करण्यासाठी आगाऊ धन्यवाद ☺